

РЕШЕНИЕ

№ 2094

гр. София, 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **573** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за финансов надзор /КФН/, чрез юрк.Н., срещу решение от 17.02.2020 г., по НАХД № 8850/2019г., по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 109-ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № Р-10-459/18.04.2019 г., издадено от заместник-председателя на Комисията по финансов надзор, с което на ЗК [фирма] е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2 000 лева на основание чл. 644, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса на застраховането /КЗ/, вр. §1, т. 51 от ДР от КЗ, за извършено нарушение на чл. 20, ал. 2 от Наредба № 49 от 16.10.2014г. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност” на автомобилистите и „злополука” на пътниците в средствата за обществен превоз.

В касационна жалба на КФН се развиват оплаквания за неправилност, поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Излагат се доводи, че не са налице процесуални нарушения при издаване на акта за установяване на

административно нарушение и издаденото въз основа на него НП. В съдебно заседание КФН, чрез юрк. Г. поддържа касационната жалба. Моли решението на СРС да се отмени и се постанови ново, с което да се потвърди НП. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответника – ЗК [фирма], редовно призовани, изпращат процесуален представител, който изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Счита, че при провеждане на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение, съгласно представена фактура и банково извлечение.

Представителя на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба, моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема изцяло правилно установена от СРС фактическа обстановка, както следва:

На 13.11.2018 г., с вх. № 91-02-1803 в КФН постъпила жалба от Т.Т., с оплакване за липса на изплащане на обезщетение по претенция №0000-5000-18-101290, заведена пред ЗК [фирма].

По този повод КФН изисквала от ЗК [фирма] всички документи по претенция и подробни писмени обяснения по случая.

При прегледа им било установено е, че претенцията е заведена на 30.07.2018 г. пред ЗК“Л. инс“, въз основа на подадено уведомление за завеждане на щета по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите от съпругата на Т.Т.. Преписката била образувана по повод настъпило застрахователно събитие – пътно-транспортно произшествие, вследствие на което били причинени увреждания на лек автомобил „Ш. Р.“, с ДК [рег.номер на МПС], на основание на сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица № BG/22/117002146012, с период на покритие от 03.08.2017 г. до 03.08.2018 г. включително.

На 30.07.2018 г. увреденото лице представило всички доказателства, необходими за установяване на претенцията по основание и размер пред застрахователната компания. На 31.07.2018 г. бил извършен оглед на увредения лек автомобил, за който бил съставен опис на претенция.

На 14.08.2018 г. бил съставен доклад по щета 0000-5000-18-101290/1, с който било определено застрахователно обезщетение по претенцията в размер на 1062,64 лв.

С платежно нареждане от 23.11.2018 г. застрахователят изплатил застрахователно обезщетение в размер на 1 062,64 лв. по банковата сметка на Т.Т., на основание на претенция № 0000-5000-18-101290.

При извършената проверка по сигнала на Т.Т., КФН установила, че обезщетението по претенцията е определено в нарушение на изискванията на Методика за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите (Методиката), по отношение на следните параметри: 1. приетата цена за изчисляване

на обезщетението за увредените части е на база на оферта от доставчик на авточасти. Съгласно Методиката цените на новите части се приемат от ценоразпис Е. С. К. или друг източник (хартиен или електронен), коригирани с коефициенти съобразно групирането на моторните превозни средства според вида им и годините от датата им на производство (в случая коефициентът е 0,40), респективно оферта от доставчик на авточасти не попада в хипотезата за друг източник, съпоставим с ценоразпис Е. С. К.; 2. налице е несъответствие на калкулираните в опис-заключението по претенцията сервизни нормовремена за труд за възстановителни операции /ремонт на детайли/ на позиция 4 /съгласно Методиката минималното сервизно нормовреме в случая е 10 ч. за един такъв детайл/ за автомобили, клас „В”, с приетите и заложените нормовремена в Приложение № 5 на Методиката; 3. налице е несъответствие на калкулираното в опис-заключението по претенцията количество основни и допълнителни материали за боядисване със заложените разходни норми за автомобили от клас „В” в чл. 14 от Методиката; 4. Следва да се обърне внимание още на това, че съгласно чл. 10 от Методиката при частично боядисване на детайли с боя с метален ефект и надлакиране технологичното време се завишава с 20 %;

5. В сравнителната експертиза по претенцията не са начислени разходи за ползване на бояджийска камера съобразно т. 5.2 от Приложение № 5 на Методиката; 6. в сравнителната експертиза по претенцията не са начислени разходи за тониране на боята съобразно т. 5.4 от Приложение № 5 на Методиката /8 лева/.

На 14.12.2018г. застрахователното дружество доплатило на Т.Т. сумата от 583, 75 лв. на основание на претенция № 0000-5000-18-101290.

Контролният орган приел, че е нарушена разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност” на автомобилистите и „Злополука” на пътниците в средствата за обществен превоз, като нарушението било извършено на 14.08.2018 г. в [населено място], за което е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, послужил за издаване на наказателното постановление /НП/.

СРС е приел, че атакуваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, акта за установяване на административно нарушение е съставен в присъствие на представител на нарушителя и двама свидетели. Актът е съставен в тримесечния срок от откриване на нарушителя и в двугодишния срок от извършване на нарушението, в срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, а обжалваното наказателно постановление в шестмесечния срок, съгласно чл. 34, ал. 3 от ЗАНН.

За да отмени наказателното постановление контролирания съд се е мотивирал с това, в него е посочено, че са налице несъответствия с Методиката, без да е извършено изчисление, от което да е видно каква стойност е определена от застрахователя и каква стойност би следвало да бъде определена, съгласно Методиката по всяка позиция от опис на щетите, по който начин на наказаното дружество е нарушено правото да разбере в какво се състои вмененото му нарушение, и съдът е възпрепятстван да извърши проверка относно законосъобразността на наложеното наказание.

Проверявания съд е отчетел, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението, доколкото докладът по щета от 14.08.2018 г. не изразява волята на представител на застрахователя, а на съответно длъжностно лице на същия.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 109-ти състав, е валидно,

допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

При така установената фактическа обстановка, от събраните по делото доказателства, СРС е направил единственият възможен и правилен правен извод, че при образуването и провеждането на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи със себе си до непълнота и неяснота на повдигнатото срещу наказаното лице административно обвинение, което от своя страна му пречи да разбере в какво точно е обвинено, респ. да може адекватно да подготви и реализира защитата си срещу него.

В случая застрахователното дружество е наказано за неизпълнение на задължение по чл. 20, ал. 2 от Наредба № 49 от 16.10.2014г. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз, обявено за нарушение по чл. 644, ал. 1 от КЗ. При извършена проверка по жалба на застраховано лице е констатирано, че обезщетението по претенцията е определено според КФН в нарушение на изисквания на съответната Методика по изброени параметри. В случая, както е видно от съдържанието на НП, като нарушение при определяне на обезщетението е наведено 1. приетата цена за изчисляване на обезщетението за увредените части е на база на оферта от доставчик на авточасти. Съгласно Методиката цените на новите части се приемат от ценоразпис Е. С. К. или друг източник (хартиен или електронен), коригирани с коефициенти съобразно групирането на моторните превозни средства според вида им и годините от датата им на производство (в случая коефициентът е 0,40), респективно оферта от доставчик на авточасти не попада в хипотезата за друг източник, съпоставим с ценоразпис Е. С. К.; 2. несъответствие на калкулираните в опис-заключението по претенцията сервизни нормовремена за труд за възстановителни операции /ремонт на детайли/ на позиция 4 /съгласно Методиката минималното сервизно нормовреме в случая е 10 ч. за един такъв детайл/ за автомобили, клас „В“, с приетите и заложените нормовремена в Приложение № 5 на Методиката; 3. несъответствие на калкулираното в опис-заключението по претенцията количество основни и допълнителни материали за боядисване със заложените разходни норми за автомобили от клас „В“ в чл. 14 от Методиката; 4. Съгласно чл. 10 от Методиката при частично боядисване на детайли с боя с метален ефект и надлакиране технологичното време се завишава с 20 %; 5. В сравнителната експертиза по претенцията не са начислени разходи за ползване на бояджийска камера съобразно т. 5.2 от Приложение № 5 на Методиката; 6. в сравнителната експертиза по претенцията не са начислени разходи за тониране на боята съобразно т. 5.4 от Приложение № 5 на Методиката /8 лева/, без яснота от кой член са.

В какъв размер са изчислените от КФН разходи не е посочено, не е обосновано с конкретни правила от цитираната Методика по какъв начин е станало изчисляването на сумата на обезщетението, което КФН сочи като нарушение на нормативните правила.

Съдът намира, че за обосноваване на нарушение на чл.20, ал. 2 от Наредба № 49 от 16.10.2014г. е необходимо наказващият орган ясно (в това число и като отделни суми по параметри) да опише отклонението в определеното от застрахователя обезщетение,

чрез мотивирано посочване и на формирането на това, което органът твърди, че е следвало да бъде определено. Изискването по чл. 42, т. 4, чл.57, ал.1, т.5 и ЗАНН за описание на нарушението чрез всички елементи от фактическия състав на деянието по чл. 20, ал. 2 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. не е спазено при съставяне на АУАН и НП. Така направеното описание на установеното нарушение не е съответно на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Изложените подробни съображения на СРС в този смисъл се споделят от настоящия съдебен състав, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Макар и да е посочено Приложение № 1-б на Методиката (към чл.15, ал.4 от Наредба № 24 от 8.03.2006 г. за задължителното застраховане по чл. 249, т. 1 и 2 от Кодекса за застраховането и за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства), всяко от приложенията, имат свои раздели, членове, алинеи, които не са уточнени от административнонаказващия орган в издаденото наказателно постановление. В наказателното постановление липсва подобно изрично и изчерпателно описание на тези обстоятелства, които според наказващия орган се подсумират в състава на вмененото административно нарушение. При така формулираното обвинение не става ясно кои са определените технологични времена за извършване на операциите по частичното боядисване на детайлите и кои са били тези детайли, какви е следвало да бъдат изчисленията, съгласно нормативните изисквания и какви са били направени от застрахователя; какъв разход за ползване на бояджийската камера е следвало да бъде начислен и какви е следвало да бъдат предвидени за тонирането на боята; какъв е следвало да бъде размерът на застрахователното обезщетение, в случай, че са били спазени изискванията на Методиката.

При така формулирано административно обвинение не е възможно да се провери правилно ли административнонаказващия орган е преценил, че остойносттаването на процесната застрахователна претенция е направена от застрахователя в разрез с изискванията на Методиката или не, доколкото доказателствения обхват на делото е ограничен до вписаното в обстоятелствената част на наказателното постановление, където подобни стойности не са посочени. При липсата на такава конкретика, която по съществото си е обективната страна на твърдяното нарушение, според настоящия съдебен състав се приравнява на допуснато съществено неотстранимо във фазата на съдебното производство съществено процесуално нарушение и припокрива критериите за липса на основен реквизит не само в наказателното постановление, но и в акта за установяване на административно нарушение по смисъла на чл.57, ал.1, т.5 и чл.42, т.4 от ЗАНН – неописване на нарушението и обстоятелствата, при които то е било извършено, което е самостоятелно основание за отмяна на атакувания акт, без да бъдат обсъждани въпросите относно авторството.

С неописването на нарушението по изискванията на ЗАНН, при издаването на наказателното постановление са допуснати нарушения на процесуалните правила, които са от категорията на съществените, поради което отмяната му от въззивния съд е правилна.

По отношение на позоваването на касатора на решения на Административен съд –София град по сходни казуси, в обратния смисъл на обжалваното решение, следва да се има предвид, че в случая констатираната незаконосъобразност не произтича от приложение на материалния закон, а е такова по описание на конкретното нарушение

и всеки отделен случай на издадено наказателно постановление се преценява конкретно.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, вр.чл.78 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като в тежест на КФН следва да бъдат присъдени сумата от 444 лева, съгласно представена фактура, който размер не се явява прекомерен, предвид вида и обема на осъществената по него защита.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.02.2020 г., по НАХД № 8850/2019г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав.

ОСЪЖДА Комисия за финансов надзор, да заплати на ЗК [фирма], ЕИК:[ЕИК] сумата от 444 лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.